

Poštšina plačana v gotovini.

Leto XXV.

8. julija 1929.

Cena številki 1 Dinar

Številka 7.

MARIJIN - LIST

Tisk Prekmurske Tiskarne v Murski Soboti, za tiskarno HAHN IZIDOR.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA Marija. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: K le k l Jo ž e f, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jüžno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so de-ležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ so v din. darüvali sledeči: 151 ino 152. črep vo küpili sledeči: Ritos Peter, Črensovci 60; Horvat Marika, Števanovci 48 (dodatek k črepi, na šteroga je prle dala 500 din); Tkalec Kata, G. Bistrica 10; Ščap Ana, Beltinci 10; Gomboc Števan, p. Rankovci 100; Horvat Albina, Hotiza 50; Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 131 din. 50 p. Darüvali so sledeči: Horvat Ana 10, Tompa Fema 5, Dominko Jožef 2, Žoldoš Marko 2, Stanko Mihal 3, Peterka Ana 2, Krampač Kata 2, Gabor Janoš 5, Bohnec Jožef 3, Horvat Jožef 2, Žoldoš Matjaš 2, Jantel Ana 3, Varašanec Martin 2, Hozjan Martin 0.50, Sarjaš Andraš 2, Kustec Andraš 2, Vinčec Števan 5, Vinčec Jožef 2, Denša Jožef 3, Hanc Števan 1, Sobočan Jožef 4, Hozjan Števan 2, Hozjan Marko 4, Kolarič Marija 10, Sarjaš Štefan 5, Škorjanc 3, Kolarič Mihal 10, Režonja Ana 2, Hozjan Martin 2, Hozjan Ivan 5, Sobočan Kata 2, Bernar Bara 3, Vuk Števan 5, Horvat Števan 5, Horvat Marko 5, Horvat Martin .1, Tratnjek Marija 4, N. 1 din. Trava na herbanom senožeti 335 din. Sobočan Štefan i Stanko Martin sta v Trnji nabrala 258 din. Darüvali so sledeči: po 2 din.: Dorenčec Marija, Tkalec Štefan, Horvat Martin, Horvat Jožef, Kramar Štefan, Hozjan Martin, Magdič Ivan, Sabotin Ivan, Hovav Martin, Dogar Janoš; po 3 din.: Tkalec Števan, Krampač Martin, Kolarič Janoš, Horvat Marija, Denša Ivan. Balažic Ferenc, Hozjan Ivan; po 1 din.: Dorenčec Štefan, Peterec Martin; po 5 din.: Kramar Števan, Horvat Martin, Kavaš Anton, Horvat Marko, Hozjan Ivan, Horvat Ana, Horvat Jožef, Sobočan Janoš; po 4 din.: Sobočan Martin, Stanko Jožef, Kozlar Andraš, Sobočan Štefan; po 20 din.: Žalik Štefan i žena; po 10 din.: Hozjan Štefan, Stanko Martin; Hozjan Marija 2.50, Marič Treza 1.50, Horvat S. Martin 15, Kramar Jožef 100 dinarov.

* * *

81. kamen je küpo Cigan Matjaš iz Chicage, doma iz Žižkov.

Oča sirot, povrni vsem darovnikom obilno!

ODBOR.

Marija — vrata nebeska.

Od visokih nebes pa do naše zemle, od božega prestola pa do vsakoga posameznoga človeka v pozemelskom življenji postoji nekša duhovna pot, po šteroj vsi nebeski darovi prihajajo z nebes na zemlo od Boga do posameznoga človeka. Človek, kak ga tu na sveti z slobodnov volov obdarüvanoga vidimo, zamore po svojem pobožnom življenji neprestano stati pri toj duhovnoj poti i se nebeskih darov i neprecenljive pomoči vdeležüvati. Na toj duhovnoj poti, med Bogom i človekom stoji bl. Devica Marija kakti posrednica. Ona je „vrata nebeska“, skoz štera vse dobrine i milosti z nebes na zemlo prihajajo.

Skoz ta vrata nebeska — skoz Marije — je po takšoj duhovnoj poti prvič prišeo Odküpiteo sveta, Jezus Kristuš. Prišeo je z nalogov, da zagešeno človečanstvo zmiri z Bogom. A da bi to dosegno, je mogeo On človečo naravo na sebe vzeti, se je mogeo v Mariji včlovečiti. Kda je Jezus Kristuš, te naš veliki posrednik med svetom i nebov, svojo žmetno nalogo zvršo, i se je v svoje nebesko veličanstvo nazaj povrno i tu z Očom vred prevzeo vsemogočno vladarstvo vseh stvari, je za kratek čas tüdi Marijo z düšov i telom k sebi vzeo v nebesa. Tu jo je postavio za posrednico med nebov i zemlov, naj bi tak rekoč s svojov nedužnov düšov do nebeskoga prestola s svojim prečistim telom pa do zemle segala i človeka z Bogom vezala. — Od tistoga časa Marija stoji med Bogom i človekom, tak da vse dobrine nebeske i milosti tak rekoč skoz Njenih rok prihajajo na zemlo. — BOGOSLAV.

Spomlad.

Prejšla je zima,
Tü je spomlad;
Mali tam štinglec
Prepevle že rad;
S svojov on pesmov
Veselo v zraki,
Hvali Gospoda
Ešče vu mraki.

Rano že v gojdnö
Ružijo s koli,
Kda mirno šče spi
Roža na poli;
Z vesi se čüje
Pastirski „nó haj“;
Vstao je že vsaki,
Oživo se kraj.

Prikaže se tüdi
Veverca mala,
Stvarika išče
Kde bi kaj vkrala;
Z lanskoga pova
Vse je pojela,
Dokeč je v lüknji
Mirno sedela.

Sija že sunce
Na zemlo kak kinč;
Rosa na rožaj
Blišči se kak džündž;
Segrevle se zrak,
Travnik je v čüdi,
Z sladkoga spanja
Vse rože büdi.

Že rožice vse
Cvetejo spored,
Včelce si modre
Ž njih zbirajo mēd;
Pastirček igra
Na žveglo lepo,
Gleda meč časom
Na jasno nebo.

Vetriček topeo
Obišče vesi,
V grmi slaviček
Se sladko glasi;
Pozdravljena bodi
Naravna spomlad!
Prelepa nam bo šče
Ta večna spomlad!

BOGOSLAV.

Tečaji dūhovnih vaj v tretjem četrtletji 1929.

- Za dūhovnike: od 8. do 12. julija
od 5. do 9. avgusta
od 19. do 27. avgusta osemndnevne
od 2. do 6. septembra
od 15. do 21. septembra petdnevne
- Za inteligente: od 14. do 18. avgusta
- Za abituriente: od 18. do 22. julija
od 24. do 28. julija.

Vsaki tečaj se začne večer prvoga i konča zjutraj drugoga zgoraj imenüvanih dni. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6. vüre večer prvoga dneva. Za vdeležbo naj se pravočasno priglasijo. Če bi što zmed priglašeni ne mogo priti, naj se pravočasno odglasi, da napravi mesto drugomi.

Oskrbnina znaša za čas tridnevni dūhovnih vaj 120 Din. Pišite na naslov: Vodstvo „Doma dūhovnih vaj“, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Javna zahvala.

Jezerokrat naj bode hvala in dika Nevtepenoj Devici Mariji, Pomočnici krščenikov, ka mi je pomogla, da sem srečno položil izpit!
Ptuj, 24. VI. 1929.

LUDVIK JAHN, učitelj.

Pošta.

Cimmerman F. Globoka. Februarski i aprilski snopič smo vam naknadno poslali i tüdi pisali na vašo pošto, naj opomenejo pismonošo, ka samo tistim da do rok pošiljatev, za štere je naslovljena. Če kaj ne bi dobili, javite nam včasi pa tüdi na pošti pozvedite, zakaj nese vam je dostavo M. List.

Tratnjek M. Gančani. Najlepša hvala za M. List, ki ste ga odstopili Študijskoj knjižnici v Maribori.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Marija !

Blagoslovi našo 25 letnico !
Jula 14. jo začnemo obhajati.

Širitelje ino širitelice !

Jula 14. opravimo več sv. meš na čast Bl. Dev. Mariji za vse širitele i širitelice, ki so v 25 letaj širili M. List i ž njim Marijino čast. Za vse žive i pokojne bivše i zdajšnje širitele i širitelice do se služile sv. meše v Črensovcih, v Soboti, v Veržeji i Celji te den. Jula 14. popoldnevi ob dvema bodo slovesne večernice v Črensovcih z navukom za širitele i širitelice, pri šterih spojevamo Te Deum, to je Bogi se zahvalimo za vse velike milošče, štere nam je poklono v teh 25 letaj po Marijinom listi, po Marijinom ljubečem maternom srci. Po večernicaj pridejo vsi širitelje i širitelice, ki so kda širili M. List, na vredništvo M. Lista, kde se dajo dolvzeti za spomin 25 letnice.

Vsem širitelom i širitelicam, ki so bili ali so v toj težkoj službi, se iz celoga srca zahvalim na velikoj trüdapunoi, požrtvuvalnoj ljübezni, štero so v teh dugih letaj skazali do nebeske Matere Marije i njenih častivcov, dragih naročnikov. Vso službo ste opravljali brezplačno. A ne, zmoto sem se. Opravljali ste jo vñogokrat za špote i sramotenje, z šterim so vas obkladali sovražniki Marijine časti i človečega zveličanja. Opravljali ste to svojo dužnost, i ste za svoje trüde želi nezahvalnost ! Opravljali ste to svojo dužnost z takšim zemelskim dobičkom, da ste zamüdili dosta dragoga časa, ki bi ga jako potrebuvali pri svojoj hiši, z takšim dobičkom, da ste večkrat celo iz svojega žepa dopunjavali naročnino, štera neje mogla vküp priti.

Dragi širitelje i drage širitelice ! To je bila vaša plača za ljubezen, štero ste kazali do Jezusove presvete matere. Jezus vam je dao to plačo. Takšo vam je dao, kakšo je zvalo tudi sebi i svojoj presvetoj materi na zemlji : križ. I to je največša i najlepša plača. Vekše i lepše nesi je mogoče misliti. Ve je pa Jezus, večni Bog, šteroga reči se ne dajo spremeniti, obečao, ka za vsaki te križec, ka ste ga mirno prenesli, dobite stokrat teli-ko njegove ljubezni na tom sveti pa ešče plačo nebesko. Stokratna ljubezen na zemlji pa pomeni stokratno diko v nebi. To je dragi širitelje i širitelice vaš zaslužek, vaša plača.

Jaz nevreden vrednik M. Lista, koga ste v Marijinom imeni bogali i ste me podpirali z svojimi trudi, da se je list 25 let gordržao i širio, se vam za veliko nesebično ljubezen nikdar ne bom mogeo zadostno zahvaliti. A naj vam li pokažem bar pik-njico zahvalnosti, vam naznanjam, da sem vnoga i vnoga leta vsaki tjeđen slůžo edno sveto mešo za vas i da sem položo zdaj v Celji na deset večni meš za vse širitele i širitelice M. Lista. Te moj mali dar vzemite z takšim srcem, z kakšim vam ga položim, z popolnim vüpanjom do Bl. D. Marije, ka nam Marija za trude, štere smo meli pri širjenji njene časti, ne bo ostala dužna, ka ona, ki je z svojimi prošnjami vsegamogoča pri svo-jem božem Sini, ka bo ona vse i meni i vam vse sprosila ka potrebujemo za svoje dűšno zveličanje i nas še v zemelskih rečeh bo blagoslovila, naj vidijo vsi, ka mati svoje dece malo ljubezen z velikov, neskončno velikov povračuje.

Marija naj vas pripela vse zdajšnje i bivše širitele i širi-telice M. Lista 14. jula v Črensovce, kde bo ob dveh popoldnevi navuk za vse vas z slovesnimi večernicami !

Črensovci, 2. jula, na god srpne Marije.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
vrednik M. Lista.

Pri Mariji Pomagaj!

Žalostno i deževno je bilo jūtro, kda smo se poslovili od Marije Pomočnice. A še boljše žalostno je bilo v naših srcih, ka smo se ločili od milostne podobe, kje smo Mariji predložili toliko milih prošenj iz naše domovine. Vrhovi gor i tūdi naš očaj Triglav, vsi so se nam zakrili v gosto meglo, kak, da bi njim ne bilo po volji, da odhajajo iz-pod njihovih nog sinovi i hčeri širnih polan.

Kda je vlak sopeo med visokimi vrhovi i golimi pečinami, te smo mislili na našo širno domovino, kje je velko polje žita i pšenice, a vendar naša zemlja nema zadosta krūha, da bi prehranila vse svoje številne otroke. Spomnili smo se onih naših očov, mater, bratov i sester, ki so šli v daljno tūjino, da zasluži jo krūha sebi i svojim domačim. O Nemčija, čuvaj naše sinove i hčere, ki pridejo k Tebi služiti si krūha! I ti Francija, tūdi tebi zavūpamo dosta naše krvi. Glej, da nam je vrneš vse takše, kakše smo ti poslali. Pa ti dežela bogastva tam daleč onstran morja, Amerika, druga domovina jezerih naših domačih. Koliko pisem roma vsako leto črez širno morje, ki nosijo srčne pozdrave, poročajo pa tūdi od vnovih vūr bridkosti i joča! Koliko misli plava iz naših ubogih domov v Kanado, Argentinijo i države nove zemlje, Amerike, misli iz trpečih i ljūbečih src rojene, s srčnov krvjov žen i dece orošenih. O Marija čuvaj jih vse, kje-koli so, ali na bogatom poli, ali pri brnečih strojih, ali globoko pod zemljov, čuvaj jim vsem o Mati, dūšo njihovo i telo, da se vrnejo vsi srečno v domove, kje jih hrepeneče čaka teliko ljūbečih src.

Na postaji Dobrava—Vintgar je pa šlo skoro 400 romarov i romaric občūdūvat čūdovitost stvarstva božega. Kak čūdovit si ti o, Gospod, v svojih delih! Med 200—300 metrov visokimi pečinami si je napravila voda skoz svojo pot. Vse stišnjeno teče voda na vnovih mestih, na drugih spade v šumečih i penečih slapih, da se razleva kak belo mleko po golom kamenji. Tesno kre pečine i pod pečinami se pa vleče skoro eno vūro pot po tom kamenji i ograjenih brveh kre te šumeče vode, na obeh straneh se pa zdigavajo v višave velike pečine, nekoliko obraščene z būkovjom.

Kak siromaška stvar se čuti človek pri tej mogočnosti! Trebe samo, da se odtrga mala pečinica i človek leži zdrobljen kak prah na tleh. Vnogi je trepetajoč stopao med tem kamenjom v strahi, da se vsaki hip zruši kakši kamen na nas i nas pokopa za vse čase pod sebe. „Zdaj samo človek vidi, kak čudovit je svet i kak mogočen je Bog Stvoriteo“, so vno-gi vzkikali i zato mamó mi tak slabo vero, ar neso naše oči še nikdar nikaj spodobnega gledale.“ Pa tudi v bobnenji slapov i šumenji vode smo spevali Mariji na čast i med skalami so odbijali glasovi godbe, ki je igrala Marijine pesmi.

V lepo vrejenój procesiji i med spevanjom smo stopali proti Bledi. Prelepi pogled! Jezero, velika voda se razgrinja pod nami, a na sredi mali otoček z lepov cerkvicov Marijinov. Zibajoči čuni so nas peljali k Mariji na jezeri. Dež je rosio na jezero i šumenje valov se mešalo z naši-mi pesmicami. Vnogi so si oddehnoli, kda so začutili pali trdno zemljo pod svojimi nogami. Spomenoli smo se domačega pregovora: Što moliti ne ve, naj se na morje poda! V lepo, veliko cerkev, s prekrasnim olta-rom Marije Pomočnice so vsele naše trume, da opravimo kak romarje tudi tū svojo pobožnost. Globoko v srce so segale reče vlč. g. Radohe, ravnatelja Martinišča, ki so nam govorili, kaj naj nesemo domo od Mari-je. V ne edno oko so celo stopile skuze genjenosti. Sv. mešo pa so pali opravili mil. g. kanonik Dr. Maks Vraber. Nepretrgoma pa je zvonio zvonček želj, ki je v toj cerkvici, od šteroga pravijo, da Marija spuni tri žele vsakomi romari, štere ma te kda zvoní. I s pesmami i z molitvami smo pozdravljali Mater božo na jezeri i njej nismo pozabili povedati od vseh naših potrebčin i nevol.

Večer nas je pa vlak odpeljaó v prestolico Slovenije, belo Ljubljano. Kak smo bili veseli lepoga sprejema i prirčnoga pozdravljanja, a ešče bolje nas je kak romare razveselilo, kda smo prišli na Rakovnik k Mariji Pomočnici. Prelepa, mogočna cerkev Marijina, vsa je bila razsvetljena, kda so naše romarice prišle k tej cerkvi sinov blaž. don Bosca. Večer večer-nice, drugó jutro predga g. Lovrenčiča, i sv. meša pa skupno sv. obhajilo, to je bilo vse pripravljeno za romare, da so na trojoj znamenitoj božoj poti Marijinoj, lahko pri ednom romanji se priporočali Mariji. Za može i mladence so pa v duševnom pogledi prelepo poskrbeli preč. gg. oo. laza-risti. Predga vlč. g. Čontola je vžgaja v možeh srca za apostolstvo i ne-vstrašeno spoznavanje svoje vere tudi pred svetom. Po opravljenih jutraš-njih pobožnosti so pa romarje obiskali vse vekše ljubljanske cerkve, si ogledali znamenitosti i se priporočali Bogi v varstvo.

Slovesni zaključek romanja smo pa opravili v cerkvi preč. oo. fran-čiškanov. Ve nam je posebno veliki siromak Ašiški pokazo, kak moramo biti dobra deca Marijina.

Preč. g. pleb. Baša so opravili slovesne litanije. Pri vdeležbi roma-rov i vnoгих ljubljanskih vernikov so se v punoj cerkvi mogočno glasile litanije v našem domačem spevi. Lepo sprevajanje orgelj i veličastna pe-sem romarov i romaric je segnola globoko v srce vsem navzočim. Proti konci je pa celo grmela cerkev, kda smo popevali za slavo prelepo pesem: Marija, nebeska kraljica . . . O Frančiški Asiški, vari naše ljúdstvo v priprostosti kak si jo ti ljúbo.

Iz božega hrama smo šli na vlak i iz srca smo si oddehnolni, kda smo vsi sedeli pali v prostornem vlaki, ki nas je neseo proti domovini,

kje so nas težko hrepeneče pričakovali. Temna noč je že legala na zemlo, kda je pod našim vlakom zabobneo železni most šumeče Mûre i smo pod svojimi nogami začutili domačo zemljo. Kak prirčno so nas pozdravljali domači, ki so nas v velikanskem številu pričakovali na kolodvorih. Z Marijinov pesmijov smo odišli od doma, z Marijinov pesmijov smo se vrnoli pali domo prepričani, da smo pri Mariji sprosili vnogo blagoslova za potrebe cele naše Krajine. I do jutra neso vgasnole svetilke po naših hišah i nišče ne zatisno oči, ar romarje so pripovedavali teliko lepi reči i tak čudovite, da je vsaki mogo pozabiti na spanje.

Marija, Mati na Brezjah, prirčno zahvaljena, da si nas vse brez vsake nesreče pripeljala nazaj! Ponizno Te prosimo ne pozabi naših prošenj i naših nevol, od šterih smo ti meli toliko povedati. . . I prišlo bo ešče vnogo romarcov i romaric, da Te pozdravijo i se priporočijo Tebi, milostna Mati. Tvoja slava bo pa šla od hiše do hiše, od vüst do vüst po naših poljih i srca se bodo glasila: Velika je Mati božja na Brezjah, ki za prošnika vsakoga srce vsmiljeno ma.

Hv. Jezuš

A. ŽALAR

Mali greh.

Spisao : A BELTRAMI. — Posloveno J. T.

Dodatek.

Tü v dodatki zberem reči svetoga pisma i izreke svetih Očakov, šteri se nanašajo na mali greh, da bi jih lahko našli i bi služili za predmet premišlavanja nam i za navuk drugim.

1. Što maloga greha ne poštuje se počasi vniči (Sir. XIX, 2.).
2. Če mühe poginejo v mazali, vničijo njegovo dišavo (Prid. X, 1.).
3. Polovite nam male lisice, ki delajo kvar v goricah (Vis. pes. II. 15).
4. Ar si mlačen i niti mrzeo niti topeo, te začnem vömetati iz svojih vüst (Apok. III, 16.).
5. Što po malom seja, bo tüdi po malom žeo (2. Kor. IX, 6.).
6. S svetim si (Gospod) svet; i z vernim si popun. S čistim si odkrit, i s hüdobnim ravnaš hüdobno (Ps. XVII, 26.).
7. Tüdi male razžalitve bože ne smeš meti za malenkost (Sv. Hijeronim).
8. Šteri greh se drzne grešnik nazivati malim? Kda koli je bila malenkost onečaščati Boga? (Sv. Anzelmi).
9. Ne pregledaj svojih grehov zato ar so mali, nego boj se jih zato ar jih je vnogo. Če se že ne bojimo njihove velikosti, pa se bojmo njihove vnožine (Sv. Avguštin).
10. Bog navadno zapüsti nemarnjake (Sv. Avguštin).
11. Mali grehi so podobni gobavosti, i tak vničijo našo lepoto, da smo ne vredni objema nebeskoga Zaročnika (Sv. Avguštin).
12. Hüdobec nas ne nagovarja včasi na velike grehe, nego ne male, da bi zmogeo na kakšikoli način stopiti v düšo i tam začeti gospodariti i jo počasi pripelati do vekših grehov (sv. Hijeronim).
13. Nišče ne postane naednok pokvarjen; tisti, ki se prekopicavlejo v prepad hüdobije, po navadi začnejo pri malom (Sv. Bernard).

14. Nišče naj ne pravi v svojem srci: to so male reči, ne morem se pobolšati. Na vse zadnje to ne nikaj posebnoga če spim v takših odpustljivih falingah i takših malih grehih. Za božo volo! Nišče naj ne guči tak, ar je to nespokornost, predragi, to je preklinjanje proti Sv. Dūhi (Sv. Bernard.)

15. Če bi zaistino ljubili Jezusa Kristuša, bi gvišno meli njegovo žalitev za nekaj hūjšega od pekla (Sv. Ivan Zlatovūsti).

16. Odpustlivi grehi so pūščice, ki ne vmorijo dūše, nego jo spačijo tak strašno kak če bi bila gobava (Sv. Cezarij.)

17. Če zanemarimo ponovno včinjene male grehe, počasi vmorijo dūšo (Sv. Avguštīn).

18. Proklet, ki delo bože hūdobno opravlja (Jer. XLVIII, 10)!

19. Zavolo nemarnosti i nestanovitnosti (gospodarovih) rok se podere rūšt na hiši i bo dežūvalo notri (Prid. X, 18.).

20. Čūdovito reč vam ščem povedati, ki se vam bo zdela nova i nečūvena: i to je, da moremo včasih bole paziti i se ogibati malih grehov, kak velikih, ar veliki že po svojot naturi povzročijo neki strah, zavolo šteroga jih sovražimo i se jih ogiblemo; pri malih pa, samo zatogavolo, da so mali, smo brezbrizni i nemarni, i zato ar se malo brigamo za nje, se njim tūdi ne stavimo odločno proti. Oni nam pa zavolo naše nemarnosti včinijo velikansko škodo (Sv. Zlatovūsti).

21. Kaj nas briga, če je voda prišla v ladjo skoz málo ali veliko lūknjo, če jo končno potopi? (Sv. Avguštīn).

22. Vodene kaplice so jako male; toda vkūp zdrūžene povzročijo poplave, ki poderejo tūdi velike varaše i če pridejo skoz malo razpoklino v ladjo, jo potopijo (Sv. Avguštīn).

23. Ogibleš se velikih grehov, malih se pa ne bojiš; pazi, da med tem, ka bežiš pred velikimi razvalinami, te ne zasiplje pesek (Sv. Avguštīn).

24. Što ūbi Boga, ne zanemarja niedne reči (Prid. VII, 19.).

25. Na poti popunosti ne napredūvati pomeni iti nazaj. (Asketični aksiom).

26. Pazi na prve pojave (betega), ar je vrstvo brez haska, kda se je beteg dobro zasidrao zavolo duge nemarnosti (Ovidij).

27. Mala iskra veliki ogenj zaneti (Dante).

28. Rajši skočim v žarečo peč, kak da bi prostovolno včino kakški greh proti svojemi Bogi (Sv. Edmund).

29. Rajši pretrpim, o Gospod, vse peklenške moke, kak da bi včino eden sam mali greh (Sv. Alfonz Rodriguez).

30. Da bi se ognola ednoga maloga greha, bi se vrgla če bi trbelo, v ognjeno brezno i bi ostala tam rajši celo večnost, kak da bi ga včinila v svoje oslobojenje (Sv. Katarina Genovska).

31. Što je v najmenšem veren, je veren tūdi v velikom, što pa je v najmenšem krivičen, je krivičen tūdi v velikom (Sv. Lukač XVI, 10.).

32. Če ščeš postati veliki (pred Bogom), začni od malih reči (Sv. Avguštīn).

33. Jaj tebi, ki zaničavleš, ali ne boš tūdi ti zaničūvani? (Iz. XXXIII, 1.).

34. Prav dober i veren slūžabnik, v malom si bio veren, nad veliko te bom postavo, pojdi v veselje svojega gospoda (Mat. XXV, 25.).

35. Izpreglejte s svojimi očmi; samo malo sam se trūdo, pa sam itak najšeo za sebe obilni pokoj (Sir. LI. 35.).

(Konec.)

DOSTAVEK. — Služabnik boži, Andraš Beltrami, ki je spisao pre-lepa poglavja „Maloga greha“, štere smo čteli v Marijinom listi, je bio salezijanski duhovnik. Rodio se je v Omegni (gornja Italija) 24. julija 1870. leta. Zavolo skrbne materine vzgoje je že od mladosti bio jako pobožen. Lübi Bog je poklono mladoj salezijanskoj družbi, ki je bila komaj 1874. leta potrjena od Sv. Stolice, toga angelskoga dečka. 24. oktobra 1883. je stopo v salezijanski zavod v Lanzo, komaj 13 let star. Zvünredno nadar-jen dečko je v treh letih dovršo nižjo gimnazijo i 4. novembra 1886. je prejeo redovniško obleko iz rok blaženoga Ivana Bosko, ustanovnika sa-lezijanske družbe.

Kak mladi orel leti v sive višave, tak se je vzdigao tüdi Andraš naglo na poti potpunosti i svetosti. Skleno je: „Nikdar ne bom delao kaj takšega, ka bi se meni vidilo; nego vsikdar samo to, ka se bole dopadne Bogi“. — „Bom vsikdar s strahom pazo, da ne zbantüjem Boga: greh je edina stvar, štere se moremo bojati.“

S takšimi i spodobnimi sklepi je naglo nepredüvao v svetosti i vuče-nosti. Dovršo je leposlovne študije na turinskem vseučilišči i tüdi bogoslovje pa bio posvečeni za mešnika 8. januarja 1893. — Že med bogoslovjom njemi je Bog poslao težki beteg, šteri ga je sprevajao do groba. V tom betegi je vido volo božo i zato je vsikdar ponavlaao: „Blagoslav-lajte, vse moje bolečine, Gospoda, hvalite i poveličavlite ga na veke!“ Pri vsakom kašli i napadi je rad ponavlaao: „Deo gratias! — hvala Bogi!“

Ar je ne mogeo delati med mladinov, kak drügi njegovi sobratje, je pisao lepe knige, med šterimi je tüdi brošürica „Mali greh“.

Vmro je 30. decembra 1897. leta na glasi svetosti. Včasi po njego-voj smrti so se začeli poznavatelje njegovoga življenja priporočati „svetni-ki“ Andraši, kak so ga imenüvali. I lübi Bog je včino na priprošnje svo-jega služabnika več čüd. Zavolo svetoga življenja i čüd, štere so se godile i se ešče godijo na priprošnje poniznoga redovnika, so začeli v Rimi pro-ces priglasitev k blaženim. Te proces jako lepo napredüje i je vüpanje, da bo v kratkom pozdignjen tüdi na oltar v peldo kršćanskomi sveti, po-sebno betežnikom i duhovnikom, kak je bio pozdignjen njegov duhovni oča, blaženi Ivan Bosko, letos 2. junija.

Vsi, ki smo čteli njegove prekrasne vrstice „Maloga greha“, prosimo, Boga, da bi sv. Cerkev naskori razglasila po celom sveti: „Znajte, da je Gospod poveličao svojega sveca!“

J. T.

Bodi popolen.

VI

Vsa popolnost ma namen, ka bi se spunjavala boža vola. Po Zveli-čitelovih rečeh je za popolnost zadosta, če samoga sebe zatajüjemo, vze-memo svoj križ i ga nasledüjemo. Što pa se more bole zatajüvati in vzeti svoj križ i nasledüvati Kristuša, kak tisti, šteri si prizadevle, ka nikdar ne včini svoje vole, nego vsikdar spunjavle samo božo volo? Kak malo je po vsem tom potrebno, ka postanemo sveti! Nikaj drügo ne je potreb-no, nego samo ka se navčimo, ka pri vsakoj priliki delamo to, ka Bog žele. (Sv. Vinc. Pav.)

V toj duhovnoj vaji je dosežno veliko čistost i stalnost sv. Vincencij

Pavljanski. Boža vola je bila podlaga vseh njegovih dobrih sklepov, i boža vola ga je nagibala, ka je tem dobrim sklepom ostao veren.

Sveta Magdalena Paciška pripovedavle, ka nikdar ne bi vūpala kaj delati, či bi se morala bojati, ka je to proti božoj voli. Ravnotak pa tūdi ne bi vūpala, ka ne bi včinola delo, šteroga bi po njenih mislih Bog želo. Če bi njoj med kakšim delom prišlo na misao, ka Bog tistoga dela ne žele, pa bi ga včasi povrgla.

Tauler pripovedavle, ka so ednok prosili svetoga i vučenoga moža na smrtnoj posteli, naj da dober navuk za življenje. Te sveti mož je dao odgovor: Vse, ka pride, vzemte kak če bi prišlo z božih rok i ne delajte nikaj drugo, kak samo to, ka v vsem spunite njegovo sveto volo.

O boža vola, kak si ljubezniva! Bodi mi vodnik v vseh mojih mislih, rečeh i djanjih!

Molitev: Malo sam, Gospod moj, dosegamao spunjavao Tvojo volo i sam se z vekšega ravnao samo po svojem dopadenji i s tem odišeo s poti popolnosti. To zdaj obžalūjem i sklenem, ka se bom za naprej ravnao samo po Tvojoj voli. V té namen me blagoslovi zavolo Jezusa Tvojega Sina, šteri je v bridkoj smrtnoj muki pravo: „Oča, naj bo ne kak jaz želem, nego kak Ti želeš.“ (Mat. 26, 39.)

Par misli na Marijo.

Marija je najbogša mati. Zato jo zazavaj! Čūj, ka pravi sv. Bernard: Če si obteršen s grehom, zmešan zavolo svojih faling, prestrašen zavolo božih kaštig, ki te čakajo, obrni se k Mariji, zazovi Marijo. Mej to sveto ime vsikdar na jeziki: naj ti bo vsikdar v srci, ar nieden, šteri je z zavūpanjom zazvao Marijo ali je k Njoj pribežao, ne je ostao brez pomoči.

Častimo Marijo! Moreš li pripūstiti samo eden den, da se ne pomoliš Kralici nebes? Moreš li samo edno vōro pozabiti na svojo dobro Mater? Moli pobožno vsakši den Angelsko pozdravljenje. Obhajaj Marijine svetke, časti njene podobe. Nosi pri sebi njeno cecvo, škapulir. Mej na svojem stanūvanji njeni kep. Kelkošte včiniš na Njeno slavo i čast, Ona ti bo vse stokrat povrnola.

Nasledūj Marijo. To je najpotrebnejša i najhasnovitejša pobožnost, a Mariji najbolje prijetna! Glej Marijo! Ona je čista, nevtepena. Če Njoj ščeš po voli včiniti, nasledūj jo v svetoj čistoči, i naj ti ta jakost bode najbolje pri srci. Nasledūj Marijo v pokorščini; v lūbavi proti Bogi i bližnjemi. Potrplivo prenašaj neprilike, betege i siromaštvo. Živi v vsem tak, kak se spodobi Marijinomi deteti.

Lūbi i poštūj Marijo, pa se ne boš pogūbo!

O sveta Marija, kraljica devic, kakše svet ne je vido ne pred tebov ne za tebov, sprosi mi od Boga, da bom noč i den objokavao svoje grehe, ka mi tvoj sin ne zapre nebeski vrat rekoč: nepoznam te, nego naj mi pravi: idi vu veselje tvojega gospoda. Amen.

Ruta. Bila je poganka, ki je mela vernoga Izraelca za moža. Mož njej je vmro v Moabskoj deželi a ona svoje punice Noeme, neje štela ostaviti, ki je zgubila oba sina i moža i ne mela ne iniloga ne dragoga na tom širokom sveti i šla je z njov z svoje domovine v njeno. Bog je Ruti to vsmiljenost plačao z tem, da jo je pripelao v Bethelimi ne samo k pravoj veri, nego njej je poskrbo v bogatom Boozu, na šteroga njivi je pobirala ječmenovo vlatovje, tudi moža. Bogati Booz je pobožno, pošteno i delavno siromaško Ruto za ženo vzeo i jo je z tem podigno na veliko čast: postala je babica (mamica) David kralji i tak predbabica našega miloga Zveličitela. V sv. Pismi je prelepa kniga pisana od pobožne Rute, „Rutina kniga.“

Blaženi Bosko Ivan, apoštol mladine.

Blaženi Bosko Ivan se je narodo 16. avgusta 1815. v ednoj maloju hišici v vesi Becchi (Beki) v gornjoj Italiji. Njegovi stariši so bili sirmaški, nego zato delavni i bogaboječi. Oča njegov, Bosko Ferenc, je bio dvakrat oženjen; iz prvoga zakona je meo sina Antona. Druga njegova žena je bila Ochiena Margita. Bila je jako pobožna i zgledna kršćanska žena i mati. Njena najvejša skrb je bila, da bi svojo deco obvarvala greha. Svojima malima sinčkoma, Jožeki in Vaneki je večkrat pravila, ka bi raj bila, če bi njeva mrla v mladij nedužnij letaj, če bi znala, ka ta sledkar z grehom Boga razžalila. Bila je Margita prava pelda kršćanske matere.

Mali Vanek, drugi Margetin sin, je raseo kak angeo; vsi so ga jako radi meli, zato je bila vsa družina srečna i vesela. Nego to veselje se je v kratkom spremenilo v veliko žalost. Dne 11. maja 1817. je izdehno svojo dušo Vanekov oča. Pred smrtjov je naročao svojoj ženi: „Vmiram vdan v božo sveto volo. Priporočam ti svojo mater i deco, najbolje pa maloga Vaneka.“

Vaneki se je te dogodek globoko zasado v spomin. „Nej sam šče bio dve leti star“ — tak pripovedavle on več let sledkar — „gda so mi oča mrla. To je v mojem življenji prvi dogodek, šteroga se spominjam i mam ešče črstvo pred očmi, kak mi je mati pravila: „Zdaj si brez oče!“ Vsi so zapustili hišo mrtvečevu, samo jes sam šteo sám tam ostati: mati so me te prejeli za roko i žalostno ponovili: „Hodi moje dete, hodi z menov!“ Jes sam odgovoro, da ne idem, če nedo šli tudi oča z menov. „Nesrečno dete“, mi pravijo mati, „hodi z menov, ti nemaš več oče.“ Nato so se materi vlijale bridke skuze i tudi jes sam jokao, ar so oni jokali. Vsikdar sam se spominjao materinih reči: Zdaj si brez oče!“

Tak je bodoči oča jezere in jezere sirmaške dece ostao brez oče že v ranoj mladosti.

Na licaj maloga dečkeca je vsikdar bio prijazen smehljaj. Meo je goste, kondraste vlase, obrazek je bio lepe okrogle forme, oči pa črnkaste i bistre. Mali Vanek je bio jako žive nature pa nekolko svojeglaven, zato se je mogao dosta trudit, da bi se rešo tej faling. Čeravno ešče mali, je že bio jako pameten deček; gučao je bole malo, opazüvao vse i rad poslušao guče starejšij. V družbi z drugimi dečki je Janček bio najveselejši, če njim je znao kaj lepoga povedati i se nedužno z njimi górat. Nikdar je nej dopüsto, ka bi dečki kaj nepoštenoga gučali ali delali. Že v tistij mladij letaj je bio jako pokoren svojoj materi; ka njemi je mati naročila to je spuno kak sveto zapoved. Mladi Vanek je tak raseo v poniznosti in poslušnosti, ka so ga druge matere postavljale za peldo svojoj deci.

čüdne senje.

Vanek je v svojem devetom leti meo čüdne senje, štere so se njemi večkrat v življenji obnovile. On sam je sledkar kak dühovnik opisao svoje mladostne senje.

„V devetom leti sam meo senje, štere so mi skoz celo moje življenje ostale v spomini. V senjaj se mi je tak vidilo, ka se nahajam nedaleč od svoje hiše v jako obširnom ogradi, gde se je zbralo vnogo dece. Edni so se smejali, drugi górali, a vnogi so kunoli. Gda sam je čüo kak ku-nejo, sam se včasi vrgeo med nje i sam je s pesnicami i rečmi prisilo,

ka so vtihnoli. Medtem se je pred mene postavio nekšči veličasten človek srednjih let, odet z lepim belim plaščom i s tak svetlim obrazom, ka sam ga nej mogeo gledati. On me je pozvao po imeni i mi velo, naj postanem voditeo tistoj deci, poleg toga mi je naročio: „Te svoje prijatele boš pridobio z dobrotov i lübeznostjov, ne pa z bitjom. Idi pa je včasí s kratkim navukom navči, naj se greha varjejo i lübijó jakostno življenje.“ Zmešan i prestrašen sam se izgovarjao, ka sam jaz siromaški i nevučeni dečak. Medtem so vsa tista deca potihnola, nej so več kričali i preklinjali, nego vsi so se zbrali okoli tistoga gospoda. Ves zamišlen sam ga jaz pitao što je on? „Jaz sam sin tiste, štero moraš, kak te je včila tvoja mati, trikrat na den pozdraviti.“ V tistom hipi se je poleg njega prikazala ženska veličastne postave, odeta s plaščom, šteri se je sveto, kak da bi zvezdami bio obšit. Gđa je opazila, ka sam tak zmešan, ka niti reči ne znam povedati, te mi je namignola, naj se njoj približam i prejela me je jako lübeznivo za roko. „Poglej!“ — mi je pravila. Kak sam pogledno, sam vido vnožino koz, psov, mačk; medvedov i še vsakovrstne druge živali. „To je tvoje pole!“ — mi je pravila gospa. „Glej, gde moraš ti delati. Postani ponizen i močen i to ka zdaj vidiš dogajati se pri teh živalih, to moraš ti včiniti z mojom decov.“ Nato sam obrno svoj pogled, i glej, namesto divji živali sam vido ravnateljko krotki ovc. V tistom hipi, ešče v senjaj, sam začno jokati i proso sam tisto gospo, naj tak guči, ka bom mogeo razmiti, ar sam nej razmo, ka naj vse to pomeni. Ona mi te položila roke na glavo in mi pravi: Gđa pride tvoj čas, te boš vse razmo! Komaj ie izgovorila te reči, me je nekšči šum zbüdo. Ostao sam ves v začüdenji! Zaran sam svoje senje pripovedavao drugim, nego vsi so se mi smejali. Moj polbrat mi je pravo: „Mogoče boš ednok postao roparski poglavar“, njegov brat Joško je pripomno: „Nej to, nego gvišno bo pastir ovc.“ Mamca so pa pravili: „Senjam se ne sme vervati!“ Samo moja mati je nikelko pomislila i pravila: „Što zna če ne bo ednok postao dühovnik!“ (Dale prihodnjič.)

Življenjepís Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

VIII.

Trnjava korona.

Čüdnó, ka Jezuš za svojo z trnjom koronano glavo posebno častenje, pomirenje i lübezen žele. Trnjava korona njemi je tak nesmiljeno trpljenje povzročila. „Trnjava korona mi je več trpljenja napravila, kak vse ostale rane — pravi zavüпно svojoj zaročnici — to je bilo najmučnejše trpljenje na Oljskoj gori. Da morete to trpljenje lejšati, morete verno spunjavati svoje vodilo.“

Trnjava korona je za tiste düše, ki Jezüša verno nasledüjejo, vretina zasluženj: „To je tista glava, štera se je z lübezni do tebe dala presmeknoti i zavolo štere zaslužjenja te bom neki den korontüvao. Blažena je düša, štera verno pogleda to, a ešče blaženejša je tista, štera to, ka gleda, tüdi spuni! Glejte to je vaše življenje, hodite z priprostostjov na toj poti,

pa varno bodete po njej hodili. — Tiste duše, štere so na zemlji gledale i častile mojo trnjavo korono, bodo v nebi korona moje dike. — Če na zemlji samo en hip gledate mojo trnjavo korono, vam v večnosti dam za to edno korono . . .

„Trnjava korona je tista, štera vam spravi korono dike.“

Trnjava korona je tisti poseben dar, šteroga Jezuš svojim ljubljencom da: „Svojo trnjavo korono svojim ljubljencom i zaročnicam dam, ta je deo mojih zaročnic i mojih ljubljenčev. — Ta je veselje blaženih v nebi, a za ljubljenčev moje na zemlji je pa trpljenje. (Iz mesta vsakoga trna je vidila naša draga sestra trak dike izhajati, štere lepoto popisati je nemogoče.) „Moji pravi slugi si prizadevajo tak trpeti, kak sem jaz trpo, a li nieden ne bo dosegno tisto stopnjo trpljenja, štero sem jaz pretrpo.

Dale.

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

Ignacij. Leta 1616. je vmro v Japonskom Dayfusama, te drugi car-sar, ki je krščenike preganjao. Njegov naslednik je bio njegov sin Xogun, kak te tretji preganjalec. Te je dao eden den 52 krščenika vmoriti, te den se je zato zvao za „veliki mantrniški den“. Do 30000 krščenikov je prišlo te den vkup, da bi se navdušili od zgleda krščanski junakov.

Mantrnike so odpelali pred varaš Nangasaki na mali brešček pri morji. Nešteri bi mogli tam vmreti smrti ognja, te druge bi pa obglavili. Med temi zadnjimi je bila tudi neka gospa iz Portugalske, njenoga moža so pred ednim letom žežgali. Ta je mela edno štiri leta staro dete, Ignacija. Pred ednim letom komaj je bilo dete krščeno od jezuita Spinole. Spinola je bio tudi med mantrniki i je mogo pretrpeti smrt ognja. Dokeč so sodbeni slugi vse potrebno pripravili, je pater držao svojo zadnjo predgo; i zdaj vidi pred sebov portugalsko gospo i misli na njeno dete; i ar je dete ne vido pri njej, jo je pitao, kde je mali Ignacij. Zdaj zdigne mati maloga, ki je poleg nje stao, gori, — pokaže ga svetomi misijonari i pravi: „Glejte dober pater, tu je dete; on bo z menov vmro i se veseli tomi; jaz ga Bogi ščem darivati, to mi je najdragše, ka mam na zemlji. Nato je pravila Ignaciji: „Glej sinek, tam je tisti pater, po kom si postao sin boži, prosi ga za blagoslov.“ Dete poklekne, rokice sklene i prosi patra, naj ga blagoslovi. Vse navzoče je to tak genolo, da so začeli na ves glas jokati.

Kak so krvniki z svojimi predpripravami gotovi bili, so začeli z klánjom. Najprle so tresetim glavo odsekali. Kda so se prve tri glave k nogam maloga Naceka skotale, nikaj nese je prestrašo. Strta glava je bila njegove matere. Nacek jo je vido eli ne je dao niti najmenšega znamenja žalosti, nego vugno je nazaj goler svoje robače, nagnó svoj šinjek i mirno prestao smrtni vdarec. Za njim so obglavili ešče ostale, ki so bili za to določeni. Te druge, med njimi tudi patra Spinola je vmoro počasni ogenj. (F. Hattler S. I. Rože z kat. deč. ograda.)

Gda dokončamo te krasne zglede Japonske dece našim dragim naročnikom pred oči postavljati, je prosimo, naj vero, te najdragši kinč, čuvajo pri sebi i vseh svojih domačih do zadnje kapljice krvi!

Dika Marijina.

Spisao: Sv. ALFONZ LIGUORI.

Kakšte si prizadevamo, ka Marijo kembole ljubimo, naša ljubezen do Marije vseedno nigdar nede tak velka, kak je velka Marijina ljubezen do nas. Znam, moja ljubljena Kraljica, je pravo sveti Peter Damian, ka med vsemi šteri ljubijo, Ti najbole ljubiš in ka je Tvoja ljubezen najvekša. Sveti Alfonz Rodriguez je ednok klečao pred Marijinov podobov, pa je od žareče ljubezni do Marije zgovarjao sledeče reči: „O moja ljubezniva Mati, znam, ka me ljubiš, ali Ti me itak ne ljubiš tak, kak ljubim jaz Tebe“. Po tej rečaj se je vidlo, kak če bi Marija

bila razžaljena. Odgovorila je naime s podobe: „Ka to gučiš, Alfonz? O, kelko bole ljubim jaz tebe, kak Ti mene! Znaj, ka je niti razdalja od nebe do zemlje ne tak velka, kak je velka razlika med mojov i tvojov ljubeznijov“.

Po vsem tom mā sveti Bonaventura prav, kda pravi: Srečni so tisti, šteri so verni in ljubeči služabniki te ljubeznive Matere, ar ona nikdar ne dovoli, ka bi ljubezen častilcov do nje premagala njeno ljubezen. Marija pri tom nasleduje našega božega Zveličitela tak, ka povrne tistim, ki jo ljubijo z dvakrat vekšov dobrotljivostjov ino miloščov. Zavolo toga zazavamo tudi mi s svetim Anzelmom: O, moj ljubljeni Zveličiteo Jezus Kris-

tus. o moja ljuba Mati Marija! Moje srce je zvužgano i moja duša je obvezta od ljubezni do Vas. O Jezus i Marija, pomagajta mi, ka Vas bom ljubo, ne zavolo sebe, nego zavolo Vašega zaslužnja. Pomagajta mi, ka Vas bom ljubo tak, kak zaslužita, ar Vas brez Vaše pomoči ne zmorem zadosta ljubiti. O moj Bog, ki si mro iz ljubezni do svojih neprijatelov, ali bi bilo mogoče, ka ne bi poslušno onoga, ki Te prosi milost, ka more ljubiti Tebe in Tvojo Sveto Mater?

Peter Auriemna pripovedavle sledečo lepo dogodenco: V ednom kraji je živila jako siromaška pastirica, štera je nad vse ljubila Marijo. Njeno največje veselje je bilo kda se je na paši zadržavala v kapelici Matere Bože in se v molitvi z Marijov pogučavala. Kda je vidila, ka je Marijina podoba brez vsakega kinča, je sklenola, čiravno je bila tak sirmaška, ka njoj napravi lepi plašč. Ednok je nabrala na polji rože, naprav la ž njih venec i ga položila na Marijino podobo z etimi rečmi: O mojai ljuba Mati, želela sam, ka Ti postávím na glavo zlato in z dragimi kamni okinčano korono. Ar pa sam siromaška, se moraš zadovoliti s tem siromaškim vencom. Vzemi ga kak znak moje ljubezni do Tébe. Na te način je pobožna pastirica Marijo stalno čistila. Čujmo, kak je povrnola Marija toj pastirici njene obiske in ljubezen! Dogodilo se je, ka je pastirica zbetežala in se je približavala njena smrtna vora. V tistom časi sta potuvala mimo dva redovnika in sta blúzi pod ednim drevom počivala. Eden je zaspao, drugi pa je ostao būden, ali sta itak oba mela vednako prikazen. Vidila sta vnožino lepih devic, med šterimi je bila edna vnogo lepša, kak druge. Eden redovnik jo pita: „Što si Ti, vzvišena devica, in kam ide Tvoja pot?“ „Jaz sam Mati Božja“, jo odgovorila devica. „pa idem v bližnjo ves, ka obiščem betežno pastirico, štera je v svojem zdravji vnogokrat mene obiskavala.“ Nato sta oba redovnika sklenola, ka tudi obiščeta to pastirico. Šla sta na pot in kda sta najšla hižo, v šteroj je ležala siromaška devica, sta stopila v edno zapuščeno kamrico, kde sta najšla betežnico na slamnatom ležišči. Pastirica jiva je pozdravila i pravila: „Moja brata, prosita Boga, ka sprevidita, v kakšoj družbi se jaz nahajam!“ Oba redovnika sta poklekola i sta molila, pa sta nato zagledala Marijo, štera je stala ščista poleg vmirajoče pastirice, držala v roki korono i jo tolažila. Nato so začnole svete device, štere so jo obdajale, spevati i med spevanjom se je ločila sveta duša od tepla. Pri tom njoj je Marija posadila korono na glavo, vzela dušo s seboj i se podala z njov v nebesa.

Molitev: O Kraljica, ki si osvojila srca svojih svetih služabnikov, osvoji tudi moje zapuščeno srce, štero nikaj više ne žele, nego Tebe ljubiti. Ali bom ešče mogeo živeti, ka ne bi ljubo Tebe, o Marija, ki si sebi zadobila telko božje ljubezni, ka je sam Bog stopo z neba v Tvoje krilo? S Tvojim ljubljenim Sinom Berchmannsom Ti pravim, ka ne obstanem prle, dokeč ne dosegnem stanovito i prisrčno ljubezen do Tebe, moja Mati. O ka bi bilo z menom, če me Ti ne bi ljúbila! Celo, te kda, sam Ti bio nezahvalen, si mi skazúvala telko milosti! Či pa si mi skazala telko dobrot že tistikrat, kda sam Te nej ljubo, kelko več lahko pričakujem zdaj, kda Te zaistino ljubim! Ljubim Te, o Marija in želem, ka bi meo jezero jezikov, šteri bi te naveke čistili in vse povsédi slavili Tvojo ljubezen, Tvojo svetost, veličastvo i smiljenost.

Ljubim Te o Marija, ali zednim se bojim ka Te itak ne ljubim

istinito. Znam naime, ka po ljubezni postanejo tišči, šteri se ljubijo, ednaki. Ar pa sam premalo ednaki Tebi, se mi vidi; ka je to znak, ka Te ne ljubim. Ti si tak čista, jaz pa sam tak preobložen z grehi, Ti si tak sveta, jaz pa sam tak brezbožen! O Marija dosegni, ka Ti postanem spodoben. Ar me ljubiš, daj ka ti bodem ednaki. Ti maš moč, ka spreminjaš srca. Vzemi moje srce, spremeni ga in pokaži, kelko premoreš nad tistimi, štere ljubiš! Daj, ka postanem sveti, ka postanem Tvoj vredni sin. (Dale.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Novi kamli i novi črepi. Dobili smo en novi kamen, ki nam ga je poslal Cigan Matjaš z Chicage doma iz Žižkov. Tak jih mamó zdaj 81. Črepov smo pa dobili novih z tistimi dari ka so pri drugih črepaj više ostali, dva. Mamó jih tak 152. Potrebujemo vsakoga 800. Jeli ka ešte dosta fali?

Včimo se od Sokolov. Sokoli zidajo lepo palačo v Soboti. V njej do se telovadili i druge vsefele reči notri spravili tisti gospodje, šterim smo prle pravili, ka slišijo k demokratom. Palača de vnoge stozezere koštala i Sobočanci so, tak se glasi, *dali stozezero dinarov* na njo, na Sokolski dom. Kda mi občudujemo darovitnost Sobočancov, z popolnim vupanjom podignemo svoje proseče oči za naše sirote ne samo na Sobočance, nego vse smiljene ljudi i je milo prosimo naj si odtrgnejo, keliko si li morejo i pomagajo, da za sirote kem prle spravimo vkup potrebnih milijon dinarov. Uradniki, ki teško shajajo z svojov plačov, so dali po petsto, celo po jezero dinarov za Sokolski dom. To gorečnost, štero vidimo pri nabiranji na Sokolski dom v Soboti, prosimo tudi pri nabiranji za naše sirote, ka kem hitrej pridejo pod streho. Pa ne bi si mogli kak uradniki tudi kmetje, trgovci, obrtniki malo odtrgati i plačivati na rate bar za en črep? Pa ne bi mogli mi dobiti v Slovenskoj Krajini 800 duš, ki bi na rate zmogli 650 din. plačati!? Trbe samo jedino malo smiljenosti, nikaj, drugo nej.

Diplomo sta si zaslužila dva darovnika. Prvi je *Gomboc Štefan*, pošta Rankovci. Za mesto ne vemo odket je te darovnik, zato ka je ne bilo gorzapisano. Prosimo darovnika, naj nam naznani, z štere vesi je. Te drugi je *Kramar Jožef* z Trnja. — Če bi vsaka hiša v Slovenskoj Krajini dala samo 100 din. ka je v par letaj vsakoj mogoče, bi včasi meli streho za sirote.

Jokajoča sirota je prosila streho. Slednje dni juna je prišla neka sirota k nam pa nas je med bridkim jočom prosila naj jo vzememo v Dom sv. Frančiška zato ka nema ne oče ne matere. Z teškim srcom smo njej odgovorili, ka doma ešte nega ar nese ešte zglasilo teliko vsmiljenih src, ka bi ga mogli gorpostaviti.

Žito, pšenico, oves kda namlatite, denite par prgišč vkraj za sirote! Ne pozabite na nje, i dober Bog ne bo tudi na vas pozabo. Prosimo vsmiljene darovnike, naj nas obvestijo po mlatitvi, keliko se je v šteroj občini nabralo za sirote!

Blaženi so vsmiljeni, ar bodo vsmiljenje dobili, pravo je ljubljeni Jezuš. Od Jezuša obečano blaženost žele vsem dušam

Odbor.

Iz bolševiške Rusije. List sv. Oče „Osservatore Romano“ poroča od 7. aprila t. l. sledeče: boljševiška vlada je k vüzmi pregnala z Wladivostoka 82 leti staroga kat. püšpeka, Mgr. Sliwowski-ja; z med v Moskvi pripüščenima dvema kat. dühovnikoma je eden brez vzroka i sodbe zaprt; meseca marca so jih samo v Podoliji 14 zaprli; i tak ide to po celoj Rusiji naprej; brez računa katoličanov je zaprtih v strašnih boljševističnih vozaj, kak Mgr. Boleslaw Sloskani i na otok smrti Solovetsky so pregnani vnogi kat. dühovniki, sestre frančiškanke i dominikanke kak i jezerci pravoslavnih dühovnikov, za štere ravno tak da sv. stolica moliti kak za katoličance, posebno k sv. Jezušekovej Treziki. Vidite, kak trpijo jezerci za svojo vero! Ne bi njim mi bar stem pomagali, da jo verno držimo i njim pomagamo z svojimi molitvami?!

Kolombjeri Klavdij blaženi. 1675. juna 16. je ljubljeni Zveličar naznano sv. Marjeti Alakok, da jo bo podpirao pri časti širjenji njegovoga Srca jezuit Kolombjer Klavdij. I ravno 16. juna letošnjega leta je sv. Maticerkev toga vernoga slugo i hlapca Jezušovoga Srca proglasila za blaženoga. Dosta bi rad delao za božo čast, za čast Jezušovoga Srca, a njegov deo je bio malo dela i dosta trpljenja. Tak je želo dober Bog. Tak je želo tüdi on, ar spunjavanje bože vole njemi je bilo vse. Prosimo novoga blaženoga, naj nas navči na pravo pobožnost do presvetoga Srca Jezušovoga.

Povrnjenje. Juna 9. se je povrnola v črensovskoj cerkvi iz luteranske vereizpovedi na katoličansko Makoter Ana, žena Kolarič Andraša iz Trnja.

VSEBINA :

Marija blagoslovi našo 25 letnico	Stran 1	Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda	
Pri Mariji Pomagaj	„ 3	Marijinoga obiskavanja	„ 11
Mali greh	„ 5	Dečici par zgledov	„ 12
Bodi popolen	„ 7	Dika Marijina	„ 13
Par misli na Marijo	„ 8	Od „Doma sv. Franciška“	„ 15
Blaženi Bosko Ivan apostol mladine	„ 10	Cerkveni glasi	„ 16